

die allen misschien toch nog wel een zachte plek in hun hart hadden overgehouden.

Hij ging ze behandelen als zijn vrienden, hij liet zien hen te vertrouwen en hun moeilijkheden te begrijpen. De uitwerking was wonderbaarlijk. Hij wist met de gevangenen te bereiken wat niemand van de anderen ooit had kunnen doen en het gevolg was, dat hij zeer snel promotie maakte en benoemd werd tot hoofd van een gesticht voor dronkaards en van verslaafden aan verdoovende middelen. Zijn succes was groot, hij zag hoe velen aan den drank of aan een verdoovend middel waren verslaafd geraakt uitsluitend doordat zij hun zelfvertrouwen hadden verloren, omdat hun omgeving niet meer in hen geloofde, omdat ze diep ongelukkig waren. Hij liet zien hen wel te vertrouwen en dikwijls mocht het hem gelukken ze weer geheel normaal aan de maatschappij terug te geven.

Toen kwam er een oogenblik in Mr Smith's leven, dat hij zijn zelfvertrouwen persoonlijk dringend noodig had. Zijn systeem had naast bijval ook zeer veel critiek te verduren. Er waren velen, die uitsluitend van straf wilden weten. Daar kwam bij, dat zijn snelle promotie afgunst had opgewekt, met het gevolg, dat hij plotseling voor de vuurproef werd gesteld. Er waren er die hoopten, dat hij deze glansrijk zou doorstaan, maar er waren er ook, die niets liever zagen dan dat hij zoo'n nederlaag zou lijden, dat zijn snelle carrière even snel zou eindigen. Hij werd plotseling, jong als hij nog was, benoemd tot gouverneur van de Parramatta-gevangenis, waar de zwaarste misdadigers waren opgeborgen en juist een hevige oproer had plaatsgevonden.

Zijn tegenstanders waren er van overtuigd, dat zijn dwaze methoden om met misdadigers om te gaan, hier zouden falen en hij volkomen schipbreuk zou lijden.

Maar neen, het absolute tegendeel had plaats. Met eindeloos geduld zocht hij contact te krijgen zelfs met de meest verbitterden en verstokten. Er was echter een Schot, met wien niets te beginnen viel, maar elken dag ging hij even naar hem toe en zei hem vriendelijk goedendag, zonder boos te worden dat hij geen antwoord kreeg. Op een dag nam hij zijn kleinen jongen mee, drie jaar oud, en plotseling was het ventje verdwenen. Verschrikt zochten ze hem en toen vonden ze hem bij den meest gevreesden misdadiger van de geheele gevangenis, bij den Schot, die het kind in zijn armen hield, terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden. Toen sprak hij de eerste maal tot zijn directeur en vertelde zelf ook zoo'n kleinen jongen te hebben, dien hij nooit zou terugzien.

Van dat oogenblik af was de man volkomen veranderd en elken Zaterdagmiddag, als de dagtaak in de gevangenis was afgelopen, mocht de kleine jongen bij hem komen en was hij paard en liet zich alles van het kind met oneindig plezier welgevallen.

De stemming in de gevangenis was totaal veranderd. De gevangenen deden werkelijk alles om hun directeur in zijn pogingen te helpen, zij leerden dat discipline iets geheel anders was dan met den knuppel neergehouden opstandigheid, zij schikten zich in hun lot en men hoorde nu zelfs zingen binnen de barre muren met de sobere werkplaatsen en de smalle corridors waar gelucht kon worden. Heel de sfeer was veranderd.

Een vredig landschap in Australië, ver buiten de gevangensmuren.